

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2678/2022
26.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., против туженог "ББ corporation" d.o.o., Нови Сад, чији је пуномоћник Ненад Ковачевић, адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3525/21 од 24.01.2022. године, у седници одржаној 26.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3525/21 од 24.01.2022. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Новом Саду П1 702/2020 од 29.09.2021. године, поништено је решење туженог број 787/2020 од 27.02.2020. године, о отказу уговора о раду тужиљи.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 3525/21 од 24.01.2022. године, ставом првим изреке, жалбу туженог одбио, а делимичну пресуду Основног суда у Новом Саду П1 702/2020 од 29.09.2021. године потврдио. Ставом другим изреке, одбачена је жалба тужиље, као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одговор на ревизију туженог, који је тужиља доставила лично, Врховни касациони суд није разматрао, пошто странку мора да заступа адвокат у поступку по ванредним правним лековима, на основу одредбе члана 85. став 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 18/20), изузев ако је сама адвокат, што овде није случај.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреде из члана 407. став 1. тачка 3. истог Закона, на које ревидент у ревизији неосновано указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на пословима "оператер" у периоду од 23.08.2019. године, када је изменама Правилника о систематизацији послова, радно место "оператер" подељено на више радних места. Тужила је својим надређенима као и Служби за људске ресурсе, током маја и априла 2019. године указивала да није радно способна да обавља послове на свим радним позицијама радног места "оператер", па је 23.04.2019. године поднела писани захтев за премештај на лакше радно место због здравственог стања. Тужени је тужиљу упутио у Дом здравља "Визим" у Новом Саду, 08.05.2019. године, ради процене радне способности, достављајући том Дому здравља опис послова "оператер". На основу описа послова "оператер", код туженог, Дом здравља "Визим" је 24.05.2019. године сачинио извештај о извршеном циљаном лекарском прегледу запосленог – тужиле и дао оцену да је она радно способна за обављање послова "оператер монтаже", са ограничењем уз корекцију вида. У периоду од 28.05.2019. године до 27.09.2019. године и у периоду од 09.10.2019. године до 23.12.2019. године, тужила је била привремено спречена за рад, на основу решења Републичког фонда за здравствено осигурање, док је у периоду између два боловања користила право на годишњи одмор. Решењима Републичког фонда здравственог осигурања, коначно је утврђено да је тужила радно способна почев од 24.12.2019. године, а против тих решења тужила води управни спор. У периоду од 24.12.2019. године до 27.02.2020. године, тужила није била способна за рад због присутне болести и стања везаних за кичму и доње екстремитете, тако што се њено здравствено стање погоршало у том периоду, а због следећих болести: исклизнуће међупршљенског диска на нивоу Л 3-4 и Л 4-5, хронично обољење међупршљенских дискова на нивоу Л 5 - С 1, пукнуће везивних прстенова међупршљенских дискова на нивоу Л 3 – 4 и Л 4 – 5, болни синдром везан за крсни предео и исхијадични живац – обострано, као и скуп болних стања везаних за крсну кичму, дужег трајања, а због чега није била радно способна за обављање послова "оператер монтажер", код туженог. У том периоду, тужила није ни обављала рад код туженог, тј. није била присутна на раду, али се јесте јављала, тако што је у више наврата долазила у правну службу туженог саопштавајући да је неспособна за рад због лошег здравственог стања, те предавала писане поднеске којима је туженог обавештавала о својој неспособности за рад због лошег здравственог стања. Тужени је тужилји доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, 16.01.2020. године, због непоштовања радне дисциплине, којим јој је предочено да је тужени уочио да она не поштује радну дисциплину јер није дошла на посао 24.12.2019. године, а о разлозима није обавестила послодавца, нити је доставила потврду о привременој спречености за рад, у смислу прописа о здравственом осигурању. Тужила се писмено изјаснила 22.01.2020. године, на упозорење, тако што је навела да није способна за рад због здравствених тегоба које трпи и да су решења Републичког фонда здравственог осигурања о њеној здравственој способности незаконита, указујући да се, у више наврата, обраћала правној служби туженог и свом надређеном ВВ, којим приликама их је обавештавала да није способна за рад и тражила премештај на лакше послове. Побижаним решењем о отказу уговора о раду од 27.02.2020. године, тужени је тужилји отказао уговор о раду због непоштовања радне дисциплине за време трајања рада неоправданим одсуством са посла, тако што од 24.12.2019. године није дошла на посао,

а о разлозима није обавестила послодавца нити је доставила потврду о привременој спречености за рад, у смислу прописа о здравственом осигурању. Вештачењем је утврђено да у периоду од 24.12.2019. године до 27.02.2020. године, тужила није била радно способна.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су поништили решење туженог о отказу уговора о раду тужилји, јер је у судском поступку утврђено да она, у спорном периоду од 24.12.2019. године до 27.02.2020. године, није била способна за рад на пословима "оператер монтаже", на које ју је тужени распоредио, због својих здравствених тегоба о којима је, у више наврата обавештавала туженог, како усмено, тако и писаним путем, уз достављање медицинске документације, па су судови закључили да тужила, у спорном периоду, није неоправдано изостала са рада, већ да објективно није била способна за рад код туженог.

Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилно применили материјално право.

Отказ од стране послодавца прописан је одредбом члана 179. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05...95/18), тако што је ставом 3. тачка 8. те одредбе Закона прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то под тачком 8), ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

У конкретном случају, то што тужила није дошла на рад 24.12.2019. године иако јој је боловање закључено 23.12.2019. године, није последица непоштовања радне дисциплине, већ је последица њене здравствене неспособности за рад, о чему је она, у више наврата, усмено и писаним путем обавестила туженог, па су нижестепени судови правилно закључили да се нису стекли услови за отказ уговора о раду тужилји на основу горе наведене одредбе Закона о раду.

Наводима ревизије туженог о томе да је надлежна комисија Републичког фонда здравственог осигурања, 23.12.2019. године утврдила да код тужилје више нема разлога за привремену спреченост за рад, услед чега јој је боловање закључено, не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде.

Одредбом члана 238. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да је дозвољено да се доказује да су у јавној исправи неистинито утврђене чињенице или да је исправа неправилно састављена. У конкретном случају, вештачењем је утврђено да тужила у периоду од 24.12.2019. године до 27.02.2020. године није била радно способна, при чему је судски вештак образложио разлику између његовог стручног мишљења и мишљења лекарске комисије Републичког фонда за здравствено осигурање, чињеницом да је лекарска комисија утврђивала радну способност тужилје у децембру 2019. Године, када није била постављена дефинитивна дијагноза њеног здравственог стања, јер је тек у мају 2020. године, након обављене магнетне резонанце, постављена дефинитивна дијагноза здравственог стања тужилје, на основу које следи да она није била способна за рад у спорном периоду. Пошто је утврђено да тужила није дошла на рад код туженог 24.12.2019. године јер тада није била способна за рад, а не због непоштовања радне дисциплине, следи да нису били испуњени услови за отказ

уговора о раду тужиље, прописани одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, па тужени неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд одлуку као у изреци донео применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**